

*Het verlies was er al eerder
voordat het afscheid kwam
omdat verwarring bezit
van haar gedachten nam.*

Na een lang en schoon leven
is zachtjes van ons heengegaan

Dientje Raymakers

echtgenote van

Albert Gabriels († 2008)

Zij werd geboren te Essen op 31 oktober 1929 en is
rustig ingeslapen in het WZC St-Michaël te Essen
op 30 mei 2023.

Volgens moekes wens zal haar afscheid plaats vinden in beperkte, intieme kring.
Ze zal gecremeerd worden en nadien onder dezelfde gedenksteen rusten als haar man
waarmee ze meer dan 50 jaar lang getrouwd was.

Francis Claessens en Alice Gabriels
Peter Dingemans en Heidi Claessens
(†) Özcan Kunduru en Sissi Claessens
Berken

Jozef Gabriels

Bjorn Gabriels
Jens Gabriels

*haar kinderen, kleinkinderen en
achterkleinzoon*

Haar zussen, schoonzus, neven en nichten.

De families Raymakers, Gabriels, De Backer en Van Mulken.

Rouwadres: Familie Gabriels - Raymakers
p/a Begraffenissen Hensen, Stationsstraat 98, 2910 Essen

U kunt ook online condoleren via www.begraffenissenhensen.be

Echt afscheid nemen konden we niet ...

Toen je nog in de Kerkstraat woonde was het daarvoor nog veel te vroeg.
Je woonde zelfstandig zolang het kon. Maar toen kwamen die momenten dat je je eten liet
aanbranden en dat je het gasvuur nodeloos liet branden. Het werd tijd voor een plaatsje in
het rusthuis.

De eerste jaren in het rusthuis dacht iedereen dat het met die dementie wel niet zo'n vaart zou lopen.
Je was er graag, het eten was lekker... ook al wist je een paar uur later al niet meer wat je gegeten had.

En toen kwam de corona-periode...

Het aantal bezoekers werd beperkt, de bezoeken zelf werden al eens uitgesteld...

Het leek alsof alles plots in een stroomversnelling kwam, vooral die dementie.

De ene week kende je nog iedereen, ook je broers en zussen op die oude familiefoto ...
en een week later vroeg je je eigen dochter of ze ook in het rusthuis werkte en waar ze woonde.
Alles werd heel erg voorspelbaar: steeds dezelfde vragen en opnieuw je zelfde verhalen.

Je genoot van de bezoekjes van Sissi met je achterkleinzoon, Berken.
Vooral als die eens zijn cavia's mee op de kamer bracht.

Het werd stilaan te moeilijk om afscheid te nemen, vooral omdat je in haar ogen en geest
meestal de poetsvrouw was die langs kwam.

Maar toch ... je wàs er nog, de ene keer al wat vlotter dan de vorige. Je deed in het rusthuis zelfs
soms mee met zangstonden, al voelde je je nergens beter dan in je eigen kamer. Je was al eens moe
en wat ziekjes, maar bij het volgende bezoek was dat al weer vergeten.

Tot die laatste donderdag ... Je was moe en je had al de ganse dag geslapen.
Misschien en hopelijk ging ook dat weer voorbij ...

Maar een paar dagen later wist de verpleging te melden dat ze toch wel erg achteruit ging en

op tweede pinksterdag kregen we dan het telefoontje dat ze nog verder was achteruit gegaan.
Men liet ons verstaan dat ze waarschijnlijk de laatste fase van haar leven was ingegaan.

Gelukkig hebben we toen geen moment gearzeld en zijn we nog even bij haar geweest.
Sissi maakte moekes lippen nat en gaf haar nog wat appelsap... het zou het laatste zijn
wat we nog voor haar hebben kunnen doen...

En toen was het te laat om afscheid te nemen!

*De familie houdt eraan om een woord van dank uit te spreken
aan Dokter Sauter en de directie, personeel en vrijwilligers
van het WZC St-Michaël te Essen.*